

BALOG ZOLTÁN

„ITT ÉLÜNK, MÁSKÉNT NEM TEHETÜNK!”

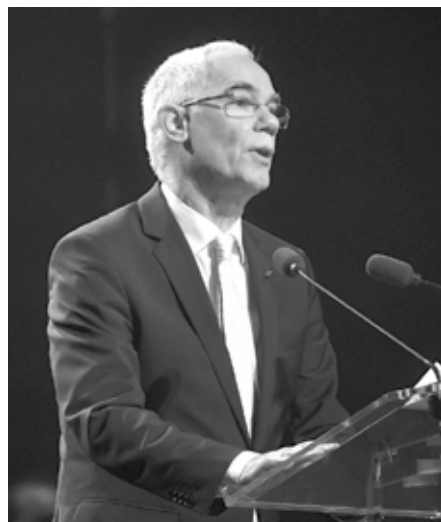

(Az emberi erőforrások minisztere, Balog Zoltán református lelkipásztor gondolataiból, amelyek a reformáció ötszázadik, jubileumi évében, 2017. október 31-én az ünnepi istentisztelet után hangzottak el a budapesti Sportarénában.)

Köszönjük, hogy az istentiszteleti közösségben együtt ünnepelethünk. Köszönjük a szolgáló lelkipásztoroknak, hogy megszólaltatták Isten Igéjét. Magunkkal visszük azt az erőt, amely az életünket emberhez és Istenhez méltóvá teszi. S magunkkal visszük azt a reményt, hogy ebből az erőből juthat minden magyarnak, minden embernek, akivel megosztjuk azt. Ezért kiszélesítjük a kört: az istentiszteleti közösséget a nemzet közösségére. Az elkövetkezőkben az emlékünnepeken azt látjuk és halljuk majd, hogy a reformációban megújult ember hitéből hogyan lett hitvallás, kultúra, művészet, zene, irodalom, tudomány, közéleti felelősség, családi élet, nemzeti karakter és nemzeteket összekötő, közös hitvallás. Mert az igaz hit sohasem marad meg az egyes emberen belül, nem marad a templom négy fala között, hanem kiárad. Formálja, alakítja, gazdagítja maga körül a világot. Az igaz hit mindig kultúrát teremt, az igaz kultúrában pedig mindig benne lakik a hit. Az európai reformáció és a magyar reformáció így adott nemzeti nyelvet, új dallamokat, épületeket, tudományos felfedezéseket az egész világnak és a legkisebb közösségnek is.

Hinni. Hinni nem egyszerűen személyes lelki nyereség, otthon suttogva elmondott

imádság, szorgalmas templomba járás, magánügy, amelyhez senkinek semmi köze, én se szólok bele a másik magánügyébe, énembe se szóljon bele senki. A hit, a vallás nem magánügy, hanem az egyik legszemélyesebb közügy, amely a publikus térbe tör, nyilvánosságot akar, közösségi, társadalmi, nemzeti következménye lesz. Ne engedjük privatizálni a hitünket! Mintha az másra nem tartozna. Inkább részesítsünk belőle másokat, s ne engedjük, hogy kiszorítsák! Ne engedjük, hogy kiszorítsák a családok életéből, az iskolából, a média világából, az országok, a települések vezetéséből, a házasság intézményéből, a közterekről, a közösségi szimbólumok közül, Európából! Csak egy példa: Az Európai Bizott-

ság arra utasította Szlovákiát, hogy tervezzék újra azokat az eurós pénzerméket, amelyeken Cirill és Metód keresztény hittérítők képe szerepel. Közben a német belügyminiszter nemrég azt javasolta, hogy iktassanak az európai és a német naptárba hivatalos muszlim ünnepnapokat is. Európa, annak nyugati fele a posztkrisztianusi korból kíván lépni. Mi pedig a Kárpát-medencében, Közép-Európában éppen újra felfedezzük a keresztény hit, azon belül a református, evangélikus, baptista, pünkösdi, új protestáns hit gazdagságát. Szobrokat állítunk Luthernek, Kálvinnak, Bocskainak a Kárpát-medencében, csupán ebben az évben legalább húsz helyen, miközben Kálvin városában, Genfben elfogynak a reformátusok, Németországban pedig tucatjával zárják be a templomokat. Van értelme az árral szembe úszni? – kérdezhetnénk. Nyakas kálvinisták, nyakas evangélikusok, nyakas magyar keresztények ilyen nem kérdezhetnek. Inkább visszakérdezzek: Jobb lenne, ha az ár magával sodorna bennünket tehetetlen fadarabként? Ha a világhoz igazodnánk? Ahhoz szabnánk magunkat? Kolozsváron tanultam meg Luther hitvalló mondásának „Itt állok, másként nem tehetek!” magyar változatát: Itt élünk, másként nem tehetünk! Mi, magyarok, keresztények itt élünk, s ez jó hely nekünk. Ha meg akarjuk tartani és gyarapítani akarjuk a magyar világot, akkor a XXI. században is szükségünk lesz arra az erőre, amelyet a reformációban kaptunk. Köszönöm, hogy meghallgattak. ♦